

KYRKJEHELsing

KYRKJELYDSBLAD FOR ØSTERØY

NR. 4 • SEPTEMBER 2020 • 45. ÅRGANG

Gjerstad kyrkje 150 år

***Gjerstad kyrkje vart reist i 1870,
og allehelgensdag i november same
året vart ho vigsla og teken i bruk.***

Side 18-19

Aktivitetar for barn og unge

Side 2

TEMA: Kva er diakoni?

Side 3, 4 og 16

Gler seg over gjenopninga

Side 6-7

KYRKJENE PÅ OSTERØY: TILSETTE / RÅD OG UTVAL

Kyrkjekontoret, Lonevåg Senter, Lonevågen 5:
Åpen alle dager; mandag til fredag,
kl. 8.30-14.30.

Tlf. 56 19 22 80

Epost: kyrkje@osteroy.kommune.no

Heimeside: www.osteroy.kyrkja.no

Tilsette:

Kyrkjevevje Edvin Bratli,
tlf. 56 19 22 80 / mobil 980 67 960

Sokneprest Stein Hugo Fykse, 56 19 22 87 /
mobil 909 60 154

Vikarprest Jørgen Grimelid,
mob. tlf. 976 29 020

Vikarprest Jan Kåre Jakobsen,
mobil 91395712

Konfirmantlærer Hilde Helen Trovåg,
mobil 92408674

Sekretær Miriam Kalland, tlf. 56 19 22 86

Organist Trent L. Bruner
tlf. 56 19 22 84 / mobil 938 89 950

Trusmedarbeidar Helga A. Mjelstad
tlf. 56 19 22 85 / mobil 480 95 658

KYRKJEHELING

Kyrkjelydsblad for Bruvik, Gjerstad, Hamre,
Haus og Hosanger sokn.

Redaksjon for dette nummeret har vore
soknerådsleiarane. Ansvarleg/kontakt for
kyrkjehelsing denne utgåva:
Åge Clausen. aacl@online.no

Stoff til neste nummer vert å sende til
aacl@online.no

Kyrkjehelsing nr. 4 2020 kjem ut torsdag
19. november. Frist for levering av lokalstoff er
fredag 30. oktober.

Layout og trykk: Molvik Grafisk

Trusopplæring hausten 2020

- Hamre kyrkje, laurdag 22/8 kl. 11.00-13.00: «Heilt 1.klasses» (6-åringar)
- Gjerstad kyrkje, laurdag 22/8 kl. 16.00-18.00: «Heilt 1.klasses» (6-åringar)
- Lonevåg/Haus, onsdag 26/8 kl. 12.00-13.30: Babysong oppstart (0-1 år)
- Kyrkjesenteret, tysdag 1/9 kl. 16.30-17.30: Småbarnsong (3-5 år)
- Kyrkjesenteret, onsdag 2/9 kl. 12.00-13.30: Babysong (0-1 år)
- Hosanger kyrkje, laurdag 5/9 kl. 10.00-12.00: Trill & Trall (2 år)
- Kyrkjesenteret, onsdag 9/9 kl. 12.00-13.30: Babysong (0-1 år)
- Kyrkjesenteret, onsdag 16/9 kl. 12.00-13.30: Babysong (0-1 år)
- Haus kyrkje, laurdag 19/9 kl. 10.00-12.00: Trill & Trall (2 år)
- Kyrkjesenteret, onsdag 23/9 kl. 12.00-13.30: Babysong (0-1 år)
- Kyrkjesenteret, fredag 25/9 kl. 18.30-21.30: Fredagskveld (15+)
- Haus kyrkje, laurdag 26/9 kl. 11.00-13.00: 4-årssamling
- Bruvik kyrkje, søndag 27/9 kl. 11.00: 4-årsbok
- Kyrkjesenteret, onsdag 30/9 kl. 12.00-13.30: Babysong (0-1 år)
- Kyrkjesenteret, tysdag 6/10 kl. 16.30-17.30: Småbarnsong (3-5 år)
- Kyrkjesenteret, onsdag 7/10 kl. 12.00-13.30: Babysong (0-1 år)
- Kyrkjesenteret, onsdag 14/10 kl. 12.00-13.30: Babysong (0-1 år)
- Gjerstad kyrkje, laurdag 17/10 kl. 11.00-13.00: 4-årssamling
- Gjerstad kyrkje, søndag 18/10 kl. 11.00: 4-årsbok
- Haus kyrkje, søndag 18/10 kl. 16.00: 4-årsbok
- Kyrkjesenteret, onsdag 21/10 kl. 12.00-13.30: Babysong (0-1 år)
- Hosanger kyrkje, laurdag 24/10 kl. 11.00-13.00: 4-årssamling
- Hamre kyrkje, laurdag 24/10 kl. 16.00-18.00: 4-årssamling
- Hosanger kyrkje, søndag 25/10 kl. 11.00-13.00: 4-årsbok
- Hamre kyrkje, søndag 25/10 kl. 16.00-18.00: 4-årsbok
- Kyrkjesenteret, onsdag 28/10 kl. 12.00-13.30: Babysong (0-1 år)
- Kyrkjesenteret, fredag 30/10 kl. 18.30-21.30: Fredagskveld (15+)
- Kyrkjesenteret, tysdag 3/11 kl. 16.30-17.30: Småbarnsong (3-5 år)
- Kyrkjesenteret, onsdag 4/11 kl. 12.00-13.30: Babysong (0-1 år)
- Hosanger kyrkje, fredag 6/11 kl. 18.00-19.00: Klovnan Topp & Topp (5 år)
- Kyrkjesenteret, onsdag 11/11 kl. 12.00-13.30: Babysong (0-1 år)
- Gjerstad kyrkje, laurdag 14/11 kl. 17.00: Lys Vaken (10 år)
- Gjerstad kyrkje, søndag 15/11 kl. 11.00: Lys Vaken-gudsteneste (10 år)
- Kyrkjesenteret, onsdag 18/11 kl. 12.00-13.30: Babysong (0-1 år)
- Kyrkjesenteret, onsdag 25/11 kl. 12.00-13.30: Babysong avslutning (0-1 år)
- Kyrkjesenteret, fredag 27/11 kl. 18.30-21.30: Fredagskveld (15+)
- Haus kyrkje, laurdag 28/11 kl. 17.00: Lys Vaken (10 år)
- Hamre kyrkje, laurdag 28/11 kl. 17.00: Lys Vaken (10 år)
- Haus kyrkje, søndag 29/11 kl. 11.00: Lys Vaken-gudsteneste (10 år)
- Hamre kyrkje, søndag 29/11 kl. 11.00: Lys Vaken-gudsteneste (10 år)
- Kyrkjesenteret, tysdag 1/12 kl. 16.30-17.30: Småbarnsong (3-5 år)
- Bruvik kyrkje, fredag 4/12 kl. 17.00-20.00: Juleverkstad (4-12 år)

Øv deg på nestekjærleik!

Temaet for dette nummeret av kyrkje helsing er diakoni.
Det handlar om å vere medmenneske.

AV STEIN HUGO FYKSE

EIT SYMBOL FOR NESTEKJÆRLEIK: Den nord-makedonske nonna Agnes Gonxhe «Mor Theresa» Bojaxhiu (1910-1997) grunnla ordenen Missionaries of Charity, som arbeidde for fattige i den indiske storbyen Kolkata og andre stader i verda. For arbeidet sitt fekk ho mellom anna Nobels fredspris i 1979 og Bharat Ratna (den høgaste sivile utmerkinga i India) i 1980. I 2016 blei ho utnemnd til helgen av den katolske kyrkja. (Foto: John Matthew Smith)

Sjølve ordet medmenneske eller samkjensle finn vi ikkje i bibelen. Men sjølve saka er der heile tida. Jesus kallar medmenneska våre for vår neste – og vår neste skal vi elske, seier han. Det er nestekjærleik. «Du skal elska Herren din Gud over alle ting og nesten din som deg sjølv.»

Eit av dei kanskje mest siterte orda frå bibelen i sosiale medier er: «Størst av alt er kjærleiken». Det blir sagt når nokon har funne kvarandre. Blitt i lag. Funne kjærleiken. Blitt eit par. Men kva er eigentleg kjærleik?

Apostelen Paulus seier: «Kjærleiken er tolmodig, kjærleiken er velvillig, misunnar ikkje, skryter ikkje, er ikkje hovmodig. Kjærleiken krenkjer ikkje, søker ikkje sitt eige, er ikkje oppfarande, gøymar ikkje på det vonde. Han gleder seg ikkje ved urett, men gleder seg ved sanninga. Alt held han ut, alt trur han, alt vonar han, alt toler han. (...) Så blir dei verande desse tre: tru, von og kjærleik. Og størst av dei er kjærleiken» (1 Kor. 13:1-7, 13).

Om det er dette som er å vere medmenneske, ja å elska, visa nestekjærleik, kjenner du då nokon som verkeleg fiksar kjærleiken? Avstanden mellom denne kjærleiken og min er i eit kvart fall gedigen. Og det er ikkje så rart. For kjærleiken vi høyrer om her er Guds kjærleik. Ingen kan vel ta så sterkt i om vår kjærleik.

Hans kjærleik toler oss, held oss ut, har tru på oss, håpar på oss – alltid og uansett. Guds kjærleik gjer meg på eit vis liten. For eg ser den uendelege avstanden mellom meg og Han. Men samtidig reiser Guds kjærleik meg opp. Å vera elska av Gud for evig og alltid nett slik eg er, med min mangelfulle kjærleik, gjev meg frimot og ei djup glede. Her begynner kristentrua. Her er vi ved den raude tråden som går tvers gjennom heile Bibelen: «Ja, dette er kjærleiken, ikkje at vi har elska Gud, men at han har elska oss og sendt sin eigen Son til soning for syndene våre» (1 Joh. 4:10).

Sjå Jesus på korset, og du ser ekte kjærleik, den som held ut alt, trur alt, håpar alt, toler alt. Jesus sa eingong: «Eit nytt bod gjev eg dykk: De skal elska kvarandre. Som eg har elska dykk, skal de elska kvarandre» (Joh. 13:34).

Jesus sin kjærleik er fullkomen. Han treng ikkje anstrenge seg for å vere god. For han er nettopp kjærleik tvers igjennom. Med din og min kjærleik, derimot, er det annleis. Vi må øve oss på nestekjærleik. For det går ikkje av seg sjølv, om og om igjen må eg minna meg sjølv på; hugs å elske dine medmenneske. Prøv å sjå dine medmenneske som uendeleg verdifulle. Som Guds skapningar. Som menneske som er elska av Gud.

Kanskje hugsar du Mor Theresa. Ho var nonne og valgte å bruke heile sitt liv mellom dei som levde i slummen i Kolkata (tidlegare kalt Calcutta). Ein gong blei ho spurd om korleis vi kan elske våre medmenneske. «Ved å elske» svara ho. Med andre ord: Øve seg på nestekjærleik ved å praktisere kjærleik.

Les meir om diakoni på side 4 og side 16!

Diakoni i kyrkjelydane våre

Om me tok ei rundspørjing kring i bygdene våre; kva ville folk sagt at «diakoni» var?

TEKST: ÅGE CLAUSEN

Kanskje dei hadde nemnd Kirkens Bymisjon, Haraldsplass Diakonale sykehus, Mor Theresa eller historia om «Den miskunnsame samaritanen» (Luk. 10:25-37). Spør me kven som utøver diakoni – kva svar ville me få då? Ville alle verte overraska om dei fekk vite svaret; alle?

Ja, for dei aller, aller fleste av oss veit at me har gjort noko godt overfor eit anna menneske. Anten nær oss. Litt meir på avstand eller langt borte. Endå meir overraska vart me kanskje om me spør kven som er mottakarar av diakoni? Det er nemleg alle det òg.

Diakoni er det me gjev og det me mottek av omsorg, omtanke, praktisk hjelp og omsorg mellom kvarandre. Det er limet i relasjonar mellom oss menneske. Størst av alt; me skal få lov å tru at det er gitt oss av Gud. Og det er nestekjærlleiken, gitt oss av Gud, som er drivstoffet.

«Ora et labora» eller «be og arbeid» lyder Sankt Benediktes kjende motto. Dette har vakse fram frå Paulus sine kjende ord til kyrkjelyden i Efesus, der han seier: «For av nåde er de frelste, ved tru. Det er ikkje dykkar eige verk, det er Guds gåve. Og det kviler ikkje på gjerningar, så ingen skal skryta av seg sjølv. For vi er hans verk, skapte i Kristus Jesus til gode gjerningar som Gud på førehand har lagt ferdige så vi skulle vandra i dei» (Ef. 2:8-10).

Me har kanskje hatt ein tendens til å gløyme denne siste setninga, i vår iver etter å fortelje at ingen kjem til himmelen på

KYRKJA SI OMSORGSTENESTE: Den norske kyrkjas diakoniplan definerar diakoni som «evangeliet i handling, uttrykt gjennom nestekjærlleik, inkluderande fellesskap, vern om skaparverket og kamp for rettferd».

gode gjerningar. Kanskje me heller skal spørje: kva gjerningar/oppgåver har Gud gitt deg å utøve/utføre denne veka?

Det er nok fleire av kyrkjegjengarane på Osterøy som i kvardagen gjer si teneste overfor sine medmenneske. Men hadde me oppnådd meir om me lyfta i flokk? Korleis kan vi som kyrkjelyd, eit fellesskap av truande, utøve vår teneste for Gud og kvarandre? Skal me få dette opp på dagsorden i kyrkjelydane våre?

Har du tankar/refleksjonar kring dette, er eg takksam for nokre ord. Du kan dele dei, i fyrste omgang berre med meg. Så kan eg samla innspela og ta dei med vidare i vår sams veg mot eit sterkare diakonalt engasjement i kyrkjelydane våre.

Pensjonistsamlingar i Haus kyrkjelyd

Haus sokneråd har i meir enn ti år hatt eit eige diakoniutval, mellom anna med ansvar for pensjonistsamlingar i kyrkjelydshuset.

POPULÆRE PENSJONISTSAMLINGAR: Vi har diverre ikkje våga å starta opp att i haust grunna koronaen, men har fått tilbakemeldingar på at det er mange som saknar samlingane og gler seg til vi kan få koma i gong att. Biletet er frå pensjonistsamlinga 11. februar i år.

TEKST OG FOTO: MADLI KVAMME HANNISDAL

Annakvar tysdag i haust- og vårhalvåret samlast vi til eit varmt måltid mat, kaffi og kaker og utlodning. Overskotet frå utlodninga går til misjonsprosjekta; Lovsongsheimen i Bangkok som NMS driv og Døveskulen i Kamerun.

På desse pensjonistsamlingane har vi som oftast invitert ein gjest utanfrå med ulike innslag; kåseri, andakt, biletframsying, lokalhistorie og anna. Ein av organistane er fast med oss. I tillegg til diakoniutvalet har vi knytt til oss frivillige medhjelparar.

Diakoniutvalet arrangerer òg ein årleg misjonsbasar som går til dei to misjonsprosjekta. Til jul har vi gjennom mange år hatt utdeling av blomar til næraste pårørende til dei som har mista nokon i løpet av året. Til påske deler vi ut blomar på dei kommunale bustadane som ligg attmed kyrkjelydshuset.

Årets TV-aksjon 19. oktober gir oss en gylden mulighet til å gjøre noe helt konkret for å ta vare på skaperverket.

TEKST: HELEN TOPPE

«I begynnelsen skapte Gud himmelen og jorden. Jorden var øde og tom, mørke lå over dypet, og Guds ånd svedde over vannet» (1. Mos. 1,1-2). Slik begynner historien om jorda vår. Etter seks dager var skapelsen fullført, og «Gud så på alt det han hadde gjort, og se, det var svært godt!» (1. Mos. 1,31).

I 2020 er Guds ånd fortsatt tilstede, og fortsatt kan vi se at skaperverket er godt. Men det er opp til oss om vi enten vil ta vare på det gode eller om vi vil tillate oss selv å drukne i vårt eget søppel.

Årets TV-aksjon 19. oktober gir oss en gylden mulighet til å gjøre noe helt konkret for å ta vare på skaperverket. Verdens Naturfond (WWF) er nemlig mottaker av årets aksjon, som skal gå til å bekjempe plast i havet. Aksjonen har fått navnet «Et hav av muligheter». En tredjedel av verdens utslipp av plast til havet kommer fra Thailand, Vietnam, Filippinene og Indonesia. Pengene fra TV-aksjonen skal gå til å gi innbyggere i disse fire landene kunnskap og verktøy til å ta opp kampen med egne hender.

Årets TV-aksjon blir helt uten bøssebærere på døren. All innsamling vil skje digitalt for å begrense smitte av Covid-19. Menighetsbladet oppfordrer derfor alle til å delta på digital dugnad og gi så det monner.

På WWFs nettside kan vi lese om hvordan plastforsøplingen er en trussel mot alt dyreliv i havet. Søppelet finnes på overflaten og helt ned til de dypeste av verdens havområder. Alt fra de minste plankton til de største hvalene påvirkes av plasten. Sjøfugl er spesielt utsatt. En undersøkelse av havhester i Nordsjøen viste at hele 9 av 10 fugler har plast i magesekken.

Forsøplingen er også en trussel mot mennesker. Hvis fisk og annen sjømat blir syke og dør, forsvinner både matfatet og arbeidsplassene til millioner av mennesker, særlig der problemet er størst i ulike deler av Asia.

Men plastforsøpling skaper også mange andre problemer. Mange mennesker i Asia må brenne sitt eget søppel siden avfallet ikke hentes inn av lokalkommunene. Når plast brennes på for svak varme, frigjøres stoffer i lufta som er ekstremt helseskadelige, særlig for barn og eldre mennesker

med dårlig immunforsvar. I tillegg tvinges mange mennesker til å bruke sterkt forurensede elver som drikkevannskilde og for å vaske seg. I Thailand er det gjennomsnittlig 325 plastpartikler i hver liter drikkevann.

Mennesker verden over spiser gjennomsnittlig fem gram plast hver uke. Det forskes nå på om plasten går rundt i blodet. Dette kan potensielt være en stor trussel mot kroppen.

Plastforsøpling fører også til flom i mange byer og urbane områder, siden søppelet tetter igjen avløpsrør og drenerings-systemer. Når boligområdene ødelegges av flom, mister fattige mennesker et sted å bo.

Mer informasjon: blimed.no/aktuelt/en-annerledes-tv-aksjon og wwf.no/engasjer-deg/tv-aksjonen.

Fra 1. september til 4. oktober markeres Season of Creation i kirkesamfunn over hele verden. Alle kan inspireres og delta, og menigheten kan gjerne koble dette opp mot årets TV-aksjon som går til WWF. Mer informasjon: kirken.no/nb-NO/gronnkirke/til-forsiden/skaperverkets-dag2

KAMPEN MOT PLASTFORURENSING: En tredjedel av verdens utslipp av plast til havet kommer fra de fire landene som er omfattet av årets TV-aksjon. (Illustrasjon: WWF)

Innsamling av klær, sko og sengetøy til Ukraina

v/Tro-Håp-Kjærlighet

Første og siste lørdag i mnd. kl. 12-14.00
v/Lærerhøyskolen på Breistein, Olav Bjordalsvei 43

Pakkes i sekker - kr. 50.- pr. sekk

Kontaktperson: 99 64 24 70 • www.thk.no

Kirkesangen er tilbake!

– Det gjorde godt å endelig kunne slå opp dørene og si «kom, kom», sier Arne Mulen, sogneprest i Åsane menighet og fungerende prost i Øystein Skauges ferietid.

TEKST OG FOTO: MAGNE FONN HAFSKOR

GLEDER SEG OVER GJENÅPNINGEN: – Det er det at vi står der og sammen tar imot Herrens velsignelse. Jeg har ikke et vondt ord å si om gudstjenester på internett, men det blir aldri det samme, sier Arne Mulen.

Fra 15. juni ble det lempet noe på korona-restriksjonene, blant annet ved at taket på antall personer samlet til gudstjeneste ble økt fra 50 til 200.

– Det var sterkt å komme tilbake hit etter ferien, og få oppleve en gudstjeneste med 180 mennesker til stede, sier Arne Mulen.
– Nok en gang fikk vi oppleve hvordan sangen løfter seg når over hundre mennesker synger i kor i et flott kirkerom. «Dette var lenge siden» tenkte jeg da; «dette har jeg savnet».

– Smittetallene er begynt å stige igjen. Frykter du en ny nedstenging av kirkene?

– Jeg håper vi kan unngå det, men vi kan ikke utelukke det. Nå er det vel fortsatt slik at vi snakker om lokale oppblomstringer, og det jobbes veldig målrettet med smittesporing og isolering. Det er dét som blir spennende å se; om høsten blir slik at man lykkes med det, eller om man kommer til et punkt der en ser at vi er i ferd med å miste kontrollen.

Et av kirkens viktigste tiltak under pandemien har vært å gjøre gudstjenestene tilgjengelige på nett. Åsane menighet har i tillegg lagt ut en ny podkast hver helg.

– Totalt sett så har kirken blitt mye mer til stede på nett gjennom denne tiden – og det har vært fint – men jeg synes nok også at koronatiden har vært en påminnelse om hvor

viktig det er at mennesker kommer sammen på den samme plassen; at vi har gleden av å synge i lag og oppleve fellesskapet som sangen gir oss. Om vi er ti eller femti eller 150 er ikke så viktig – men det er det at vi står der og sammen tar imot Herrens velsignelse. Jeg har ikke et vondt ord å si om gudstjenester på internett, men det blir aldri det samme.

– Det nærmer seg nå tiden for en rekke kirkekonserter. Vil det bli satt noen begrensninger på disse?

– Foreløpig er det grensen på 200 personer som gjelder der også. Men jeg undrer meg over at ikke flere artister velger å benytte seg av denne muligheten. Kulturlivet er velkommen til å bruke kirkene frimodig.

– Er det begrensninger på hvilke typer artister som slipper til?

– I utgangspunktet ikke. Programmet som blir presentert bør være av en slik art at vi kan rettferdiggjøre å ha konserten i et kirkerom, men vi er ikke strenge på det. Vi tenker ikke at all musikk

må være sakral eller ha et kristent innhold, men vi ønsker jo at det er elementer i konserten som knytter an til at vi nå er i et kirkerom.

– Så her kan du rett og slett gå ut med en oppfordring til artister?

– Ja, de er hjertelig velkommen.

– Hva med kor? Hvordan kan man få plass til både et stort kor og publikum når det skal være en meter avstand mellom hver person?

– Kormedlemmer må også holde avstand til hverandre. Heldigvis har mange kirker plass til at et kor kan breie seg utover i korpartiet. I tillegg kan det da være inntil 200 mennesker i kirkerommet, for de medvirkende teller ikke i oppmøtetallet.

– Er det fortsatt begrensninger på kirkens øvrige aktiviteter, som åpen barnehage og eldretreff?

– Den generelle anbefalingen fra kirken sentralt er å være særlig varsomme med personer i risikogruppene, og tenke godt gjennom om vi kan starte opp igjen arbeidet. Da går det på avstand, håndhygiene og ikke minst på servering.

For barn og ungdom gjelder det andre regler. Det betyr at barnekor kan drives omtrent som normalt, og det er også mulig å dra på leir med konfirmanter.

– Det blir ikke som en helt vanlig leir, men avstandskravet vil

være opphevet mens vi har programaktiviteter – så vi begynner å nærme oss en normalitet i det. Det er jeg glad for, for det er mye som er blitt tatt fra barn og unge denne våren og sommeren.

De aller fleste aktivitetene starter nå opp igjen – men med tilpasset program. Det eneste som ikke starter opp igjen nå i første del av høsten er eldrearbeidet.

– Vi avventer situasjonen på hva vi gjør med tanke på eldrearbeidet. Det blir ikke startet noe opp i første del av høsten. Dette er en vanskelig balansegang, sier han, og legger til at han er veldig glad for at det er såpass mye som kan startes opp igjen.

– For meg har det vært en sorg og en smerte å kjenne på disse begrensningene som vi har måttet leve med fra mars og utover, sier han.

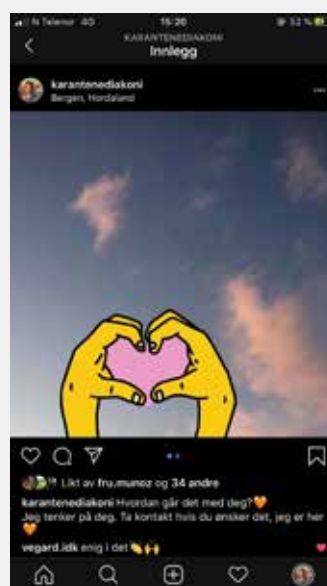
– Det har vært vanskelig i møte med begravelser når det er begrenset til at kun 25 mennesker kan være med. Det var heller ikke lettere da det gikk opp til femti. Det har ikke vært så lett, selv om folk har vist forståelse.

Mer informasjon om gjenåpningen/oppdateret smittevernveileder for kirken: kirken.no/korona

Kveldsandakt på Instagram

Fellesskapet blir styrket når vi tydelig viser at vi ønsker å være sammen med ungdommene også på deres premisser.

TEKST: SIRI MJØLSNES, UNGDOMSARBEIDER OG DIAKONIMEDARBEIDER I ÅSANE MENIGHET

I kjølvannet av nedstengingen i midten av mars var vi mange som måtte tenke nytt rundt vår egen arbeidshverdag. Som nyansatt kjente jeg på at relasjonene og fellesskapet med ungdom var under press. En av løsningene ble da en Instagram-konto med navnet Karantenediakoni.

Målet i starten var enkelt; vær her, bygg fellesskap, oppretthold kontakten og spre glede i en tid preget av usikkerhet. Det ble live-sending fra stuen med lovsangkonsert, og vi bakte både boller og bananbrød sammen. Etter

FELLESKAP PÅ INSTAGRAM:

Vi er kirke sammen selv om vi ikke kan møtes. (Skjermfoto)

hvert ble det andakt med lystenning hver kveld i ti-tiden; først fra Karsten Isachsen sin bok Livsglede (1994), deretter Den lille prinsen av Antoine de Saint-Exupéry og SVK av Roald Dahl.

Det å være en konstant i en hverdag som opplevdes annerledes og tidvis også usikker var godt både for meg og for ungdommene. Jeg fikk flere meldinger om at de brukte kveldsandakten som en måte å falle til ro på før de skulle legge seg om kvelden.

Det er kjekt å få dele litt av det fine fellesskapet som ble skapt på denne plattformen. Det gir meg håp om at det å bygge fellesskap også er mulig når ting ikke er slik vi pleier å ha det, og at vi aldri må tenke at vi ikke kan utgjøre en forskjell i et tomrom.

Karantenediakoni har nå 182 følgere og er fortsatt en aktiv konto som brukes i arbeidet med ungdom og konfirmanter. *Haukås nærkirke_ung* er en annen slik konto. Denne er det Susanne og Vegard Feste Ingebrigtsen som har jobbet med, og også her har det vært kontinuerlig aktivitet.

Ekstra stas er det å se at ungdommene selv organiserer seg til å videreføre det fellesskapet som etableres på nett. En gjeng fra Haukås nærkirke har laget seg en konto (*Haukås-memes*) og skaper morsomme bilder (memes) med utgangspunkt i det som skjer i kirken.

I ÅSANE KIRKE

Babysang for de minste

► Mandag og torsdag kl 12.00

Kom og bli med på babysang i det flotte kirkerommet i Åsane kirke! Sammen synger vi velkjente barnesanger og regler. Sangene gjør vi levende ved hjelp av bevegelser og sansestimulering.

Aktiviteter for de større

- Løvegjengen (4-åringer)
- Førskolegruppe
- Formingsaktiviteter
- Leker og materiell
- Lekerom og gymrom
- Snekkerbod

Andre aktiviteter og fellesarrangementer

- Felles samlingsstund
- Karneval og julefest
- Turdager/utflukter
- Åpne familiedager
- Internasjonal dag
- Babymassasjekurs

Se vår hjemmeside www.aasanemenighet.no og Stjernen Åpen barnehages Facebook-side «Stjernen Åpen barnehage». Her finner du info om hva som skjer i tiden som kommer. Har du spørsmål? Kontakt styrer Kate Bølstad: 55 36 22 62 / 917 24 471. Hjertelig velkommen!

Åsane DØGNÅPEN
BEGRAVELSESBYRÅ TELEFON
55 18 90 00

OMSORG VED LIVETS SLUTT

WWW.ASANELEGRAVELSE.NO
BLOMSTERBESTILLING 55 19 72 05 | HILDESBLOMSTER.NO
VI LEVERER BLOMSTER FRAKTFRITT TIL
ALLE VÅRE SEREMONIER

Abbedissen
begravelsesbyrå as

Fyllingsdalen Døgnvakt 55 15 40 90
Åsane Døgnvakt 55 25 31 00

TILLITEN TIL OSS VIL BLI GODT IVARETATT

www.abbedissen.no

Arna
GRAVFERDSBYRÅ

Vi kan hjelpe til med
rådgivning og tilrettelegging
ved begravelse og bisettelse.

Døgnvakt 55 24 08 08
www.arna-gravferdsbyraa.no
Lakslia 13 • 5261 Indre Arna

Koba Christensen
BEGRAVELSESBYRÅ

130 års erfaring - Din trygghet i en vanskelig tid.

- Gratis samtale i hjemmet
- Egen blomsteravdeling
- Alle prisklasser - forhåndspris
- Gravmonumenter

Dreggsallm, 5003 Bergen **Telefon: 55 300 800** post@koba.no, www.koba.no

Dåp, konfirmasjon eller bryllup?
Vi har det du trenger for å dekke ditt nydelige festbord!

f Løiten Lys Bergen for mer informasjon.

*Vi holder til på
Åsane Storsenter,
bygg A, 2.etg.*

Løiten Lys
Bergen

www.loiten-lys-bergen.no

HVORFOR BETALE MER FOR
SAMME TJENESTER?

VI HAR FASTPRIS PÅ
SEREMONI, SOM
INKLUDERER ALT
DU TRENGER

BERGEN
GRAVFERDSHJELP

DØGNVAKT 55 98 80 00

BERGENGRAVFERDSHJELP.NO
LUNDHAUGEVEIEN 14, 5221 NESTUN

**Det er ingen
selvfølge at
noen ordner
bursdagsgave**

Tusenvis av barn i Norge opplever at
det knytter seg i magen hver dag.

Vil du hjelpe familier som sliter med
alkohol- og rusproblemer?

Send **VIPPS** til **13130** (valgfritt beløp)
Send **SMS "BK VENN"** til **2210** (kr. 100)

 Blå Kors

VI TRENGER FRIVILLIGE.

Har du tid til å bry deg og lyst til å utvikle deg?
Årlig besvarer vi omkring 200 000 henvendelser
på telefon og internett, likevel er det en av tre
som ikke får svar.

Les mer og meld din interesse på kirkens-sos.no

 **KIRKENS
SOS**

Å snakke med folk om livet gir mening.

Annonserer?

En annonse i menighetsbladene når alle
husstander i Arna, Osterøy, Åsane, Salhus,
Eidsvåg, Lønborg og Biskopshavn.

**For annonsering -
kontakt Torill Hatlebrekke Husebø på**

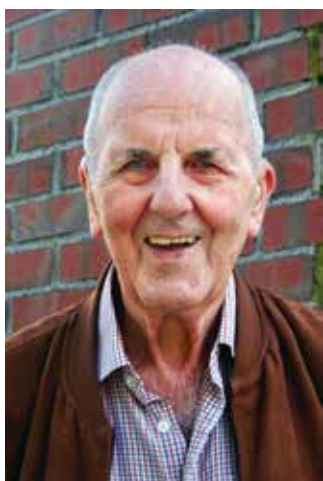
995 50 787

Min tro

Snakk med Gud!

Jeg vil anbefale alle å snakke med Gud på samme måte som vi til daglig snakker med hverandre. Det er ikke verre, og Gud ønsker at vi tar kontakt med ham.

AV SVEN HAUKENES

Sven Haukenes (foto: Privat)

Jeg har kanskje hatt en litt uvanlig reise med hensyn til det å være kristen. Jeg har alltid vært opptatt av kristendommen uten at det førte til noen kontakt med Gud. Bibellesning ble gjennomført, men det var noe som manglet. Da jeg ble pensjonist, bestemte jeg meg for å ta kristendommen noe mer alvorlig. Jeg oppsøkte biblioteket, og fant der «Kristen med god grunn» av Stefan Gustavsson.

Boken tok mellom annet for seg en betenkning om sannsynligheten for at skaperverket var en tilfeldighet. Forfatteren diskuterte seg fram til at sannsynligheten for dette var mikroskopisk. En annen sak var beskrivelsen hans om ondskap og lidelse. Han skriver: «I den lidelsen vi ikke kan forstå, tilbyr Gud seg selv, sin trøst, sin kraft, sitt nærvær og et håp for fremtiden». Denne setningen fikk stor betydning for mitt syn på Guds virkelighet.

Videre leste jeg «Studentbibelen» og tok noen kurs som adventistene tilbød. Også her ble lesingen av bok og undervisningsbrev fullført, men fremdeles manglet det noe. Jeg fikk så kontakt med en i menigheten som jeg begynte bibelstudier med. Det gav meg et puff videre, spesielt når han nevnte at han brukte bønn. Han lånte meg boken «Fra bønnens verden» av Ole Hallesby. Hallesby studerte hos en prest i Sveits, og ble overrasket over hvor enkelt han snakket med Gud. Det var helt dagligdags prat. Også dette fikk betydning for min tilnærming til Gud.

Da jeg en morgen begynte å fortelle Gud om det jeg hadde på hjertet, var det plutselig noe som skjedde. Jeg ble oppløftet og glad på en helt ny måte. I dagene som fulgte ble det en vane å snakke med Gud. Jeg opplevde etter hvert Guds fred, noe som tidligere var uforståelig.

Jeg ba Den hellige ånd rydde opp i hjernen min, siden jeg var misfornøyd med at det var hjernen min som styrte meg og ikke jeg som styrte hjernen. Ideen til dette kom fra boken «Hjernen er stjernen» av legen Kaja Nordengen. Den fortalte

meg at personligheten min ligger i hjernen og at hjernen på eget initiativ samlet på gamle minner som jeg ønsket å kvitte meg med. Etter hvert så forsvant de gamle minnene eller ble mye svakere, samtidig som personligheten min ble helt forandret.

Forskjellen i forhold til tidligere er at jeg nå har et fast anker til Gud gjennom å tro at Jesus er Guds sønn. Det er nå lett å håndtere fristelser ved å holde meg til budene. «Den gamle Adam» vil alltid forsøke seg på ny. Men nå er alltid Jesus med i den kampen, han er seierherren.

Ut fra dette vil jeg anbefale alle å snakke med Gud på samme måte som vi til daglig snakker med hverandre. Det er ikke verre, og Gud ønsker at vi tar kontakt med ham. Tenk på Gud som en far som vil høre på barna sine når de gledesstrålende kommer hjem og forteller om sine opplevelser ute.

Min tro omfatter også synet på Guds virksomhet, som jeg var inne på tidligere. Gud har skapt verden på en måte som han var veldig fornøyd med. Alt finnes i naturen som gjør at vi som mennesker kan leve. Gud er et åndelig vesen som bruker menneskene til å utføre sine gode gjerninger. Bonden skaffer oss mat, fiskeren fisk og bonde og jeger skaffer oss kjøtt. Alt dette fordi forholdene Gud skapte ligger vel til rette for at vi kan bruke naturen til vårt daglige brød.

Hjernen vår er laget slik at pusten går automatisk så lenge vi lever. Hjernen er også laget slik at den kan utvikles videre med forskning. Legevitenskapen er et eksempel på dette. Det er Guds vilje at vi bruker hjernen til å finne ut av skaperverket, og at vi kan ha utfordringer på mange områder.

Men vårt ansvar for å ta vare på skaperverket har ikke vært godt. Gud ser forvitringen, men gjør ingenting med den. Vi må selv ordne opp i egne problemer. Vi ser ingen tegn til at Gud griper inn i vår hverdag. Men Gud er ikke likegyldig i forhold til avgudsdyrkelsen vår. Han godtar ondskapen inntil videre fordi vi er skapt med en fri vilje. Men Guds rettferdighet viser seg til slutt i dommen. Uten dom ville Gud vært likegyldig.

Jeg tenker at kirkens læresetninger må ta hensyn til dagens tilstand og erfaringer som vi har opplevd opp gjennom tidene. Det som var riktig i 1530 er ikke nødvendigvis riktig i dag. Men bibelen, det vil si overleveringene fra profetene og apostlene, står fast.

Sol over Steinsdalen

SOMMERSØNDAG VED SELET: Budeien Torbjørgh Sekse øser opp rømmegrøt fra «den sorte gryte». Fra høyre: Yngstesønnen Lars, faren Ola O. Steine («Gamle-Ola» eller «Ingola» på folkemunne), herr Ullestad, Einar Steine, eldstesønnen Ola «Vetle-Ola» Steine, Ola Lundanes, Margit Steine (gift med Einar), Alida (som for en gangs skyld hadde fri), Herborg Lundanes (gift med Ola) og Torbjørgh Sekse. (Foto: Privat)

«Ingolebøen» er det lokale navnet på gården som er opphavet til så mye godt for mange. Jeg tror ikke på tilfeldigheter, og er sikker på at vår lille familie ble styrt nettopp dit.

TEKST: THRUDE DEISZ

Norge var i krig. Min far hadde ikke fått avtjene militærtjeneste på grunn av en sykdom som barn. Ettersom han absolutt ikke ønsket å bli innkalt til «siviltjeneste» hos okkupantene måtte han bort fra byen.

Farmor var sjømannsenke og arbeidet det meste av sitt liv i familieforretningen i Øvregaten. I årenes løp ble hun godt kjent med en tilreisende stamkunde. Han drev gårdsbruk i Hardanger – og han trengte arbeidskraft. Slik kom vi til «Ingolebøen»; pappa som dreng, mamma ble innejente, og jeg – heldige ungen – hadde den mest vidunderlige, lærerike og spennende tid i mitt liv. For de voksne «fant» hverandre. De utviklet et vennskap som varte resten av livet.

Vi kom til Steine en sommerdag – på sykkel. Det duftet fra høyet i hesjene og rosene rundt det åpne bislaget, og ripsen var rød og fristende. De hadde ingen unger selv, men de tok varmt hånd om alle som kom i deres nærhet. Der var – besynderlig nok – både tid og kjærlighet til oss alle. Og jeg fikk noen venninner på nabogårdene. En av dem har jeg fremdeles; hun er slik jeg tenker meg en typisk kvemming; trygg, våken og uhyre frittalende.

Da vi ble litt eldre fikk jeg ha med meg min kusine, og vi

mimrer stadig om våre opplevelser på Ingolebøen. Det er ikke få ferier vi har hygget oss der.

En ny og eventyrlig verden

Den første naboen vi møtte var bare litt eldre enn meg, og selve inkarnasjonen av eventyrene; en alveaktig, langlemmet blanding av heks, hulder og prinsesse i kort blomstret kjole. Hun hadde langt mørkt flagrende hår, og kom dansende mot oss på bare, brune ben – med strålende øyne og et stort hvitt glis. Jeg var måpende betatt fra første øyeblikk.

Løen på gården var diger – og full av alle dyrene du ellers bare hadde sett i billedbøker. 12 kyr sto i bås på hver sin side av midtgangen i fjøset, det var stall til husets trofaste fjording «Øykjen», og det var grisehus som luktet gris. Sauene holdt til i «floren» i kjelleretasjen, og vegg i vegg var hønsehuset med hønsegården utenfor på marken.

Selv utedoen – eller «Vetlahuset» – var spesielt. Det hadde to hull med lokk, og var så velskrubbet at treverket kjentes som silke mot huden. Metallskilt dekket veggene med den tidens reklamer, blant annet for Fyffes bananer og Tidemanns tobakk – den siste illustrert med en sjøulk i gul sydvest og snadde – og (etter krigen vil jeg tro) et stort bilde av kong Håkon. Prinsesse Märtha og kronprins Olav hang derimot i stuen.

I en rekke fra våningshuset lå «Stabburet», «Smio», «Røykje-huset» og «Kjeldo». Sistnevnte var et slags brønnhus med dør og kroker og skifertrinn ned i vannet. Her sto store melke-spenn til kjøling før de ble fraktet til meieriet under Fossen. Stabburet duftet nydelig av røykekjøtt og pølser som hang til tørk, samt stabler av flattbrød.

Kakebakst i kjellerrommet

Gården var nokså selvforsynt. Fisk fra elven og jakt i fjellet tok Vetle-Ola seg av. Da fikk drengen være med. Det meste av håndverk utførte de selv. I så måte var Gammel-Ola litt av en tusenkunstner. Yngstesønnen Lars «sto hos» i alle prosesser. Han hørte ikke til de snakkesalige, men det han sa var oftest så slagferdig at noen siterer ham fremdeles. Som sin bror var han humoristisk, sterk som fjell og – ifølge min mor – en kløpper til å danse.

Alida var sjelen i huset, ekstremt gjestfri, jobbet tidlig og sent – inne og ute – og tok seg av alt og alle. I sin ungdom hadde hun vært i tjeneste hos en prest i byen, og hun var en glimrende kokke som trådte til og «kokte» ved store begivenheter i dalen.

Under våningshuset fantes det en kjeller med to rom. Det minste hadde ørtene hyller hvor allehånde glass og krukker med hermetiserte delikatesser sto på linje. Poteter og kålhoder manglet heller ikke, og der var hjemmelaget saft i lange baner.

Det andre kjellerrommet ble brukt til baking noen ganger i året. Her dominerte en gedigen grue med glødende orreved og en svær støpejerns-takke. I en halvsirkel ved det store bordet foran satt så Alida og fire-fem nabokoner iført hvite forkler og ditto nakkeknyttete skaut. Med en spesiell «smårutet» kråtakjevle rullet de ut deigemner til svære løvtynne, lekke og sinnsykt gode kråtakaker. Det er meg fremdeles ubegripelig hvordan noen kan få mel, salt, vann og gjær til å smake så godt! Kanskje var det orreveden de brukte, den svakt svidde kanten rundt hver kake? Eller gleden og stoltheten de la i det de holdt på med?

Veltet melkebøtten

Dagene gikk, uker og måneder, årstider skiftet. Jeg var med i floren hver kveld, hadde min egen florsoverall – kunne navn på kyrene, lærte å måke og å stikke den lange uhamslige pinnen sidelengs i gulvhullet til gjødselkjelleren; det ble ofte tett.

Noe av det aller koseligste var å holde hånden i et vaskefat med melk og få kalvene til å sutte av fingrene mine. Det var alminnelig melk – ikke den kalven skulle hatt. Tenkte overhodet ikke i de baner den gangen – bare nøt den deilige råmelkspuddingen til søndagsmiddagen.

Jeg husker ikke hvor gammel jeg var da jeg ville lære å melke. Det var så inderlig trygt og koselig når Alida satt på krakken; vasket av juret mens hun småpratet kjærlig – før hun hvilte pannen mot kyrebukken og du kunne høre lyden av melkestrålene som rytmisk sprutet ned i den blanke bøtten.

Selvsagt skulle jeg få prøve. Men det var ikke så lett, å klemme og trekke uten at det ble for mye av noen av delene. Angjeldende ku kjente nok forskjell – jeg tror faktisk jeg kom

til å kile henne i mine forsiktige tilnærmelser. I hvert fall fikk hun nok og stakk resolutt den ene foten opp i bøtten så den veltet – og tårer fløt. Men de voksne bare lo, og sa at det gjorde ingen ting. Det ble ikke flere forsøk den kvelden, men jeg kan faktisk melke.

De grønnkledde kommer

Tyske soldater var stasjonert rundt i dalen, men jeg hadde ikke noen fornemmelse av at de var farlige før den dagen en liten avdeling soldater kom trampende oppover landeveien i full mundur – det vil si uniform, hjelmer og rifler. Beskjeden om at de var underveis spredte seg som en løpeild; de skulle ha husundersøkelser.

De voksne ble alltid litt annerledes når «de grønnkledde» var i nærheten; men denne gangen utløste det illevarslende uhygge og hektisk aktivitet. Jeg følte meg ikke høy i hatten der jeg sto alene i den mørke gangen. En av soldatene kom ut fra kjøkkenet. Han så på meg med verdens snilleste og tristeste øyne, klappet meg forsiktig på hodet og sa med lav stemme at jeg ikke måtte være redd – han sa «bange», et ord farmor brukte. Jeg slappet faktisk av, og har aldri tenkt tilbake på den opplevelsen som annet enn god – og litt vemodig

Men *etter* krigen fikk vi jo vite at noen hver hadde hatt ting å skjule. Fra hemmelige steder ble det lyttet til radiosendinger med nyheter fra England!

Da freden kom

Det har nettopp vært 75-årsjubileum for frigjøringen. Glimt fra den dagen er tindrende klare. Det var deilig mai-vær. Rett opp vis-a-vis gården – bak en bratt fjellhammer – ligger Rossland, en vakker liten verden for seg selv, med flere fine gårder. Fra kanten av en stor V-kløft er det utsyn ned i dalen.

Litt ut på dagen den 8. mai sto det plutselig en menneskeklynge i kløften. De hujet og bar seg som forrykte, løftet armene over hodet og bøyet seg opp og ned mens de skrek «hurraaaa» og viftet med et svært norsk flagg. Flere flagg ble hentet frem fra løer og loft. Folk sprang omkring mellom gårdene og spurte hverandre om det var sant; var det virkelig fred?

FRA EIKEHAUGEN (NEDENFOR TOKAGJELET): På ulendte steder slo Ola for hånd, og Alida kastet tauet som skulle legges om høybøren – før de «låste» det med en innretning de kalte «håvalden» og bar det på ryggen ned til høyvognen. Ungene – som for anledningen drar seg på bakken – er kusine Ninni og broren Atle. Bildet er tatt på midten av 50-tallet, og fotografen er faktisk artikkelforfatteren.

SELET SLIK DET VAR: Jeg har mange gode minner fra selet eller seteren oppe «på Skogen», som for lengst er restaurert til det ugjenkjennelige. Fra høyre: Synnøva og Ola Rossland med barnene Matti og broren, Alida, Esther (skribentens mor), Vetle-Ola og skribenten selv (helt til venstre) – noen år yngre enn i dag. (Foto: Privat)

Noen gråt av glede, men de fleste lo og sang og danset og klemte luften av hverandre på et for trauste «dalinger» nokså atypisk vis. De blåste i bukkehorn og var i det hele tatt totalt ville av lykke og frihetsberuselse. Senere kokte de sikkert rømmegrøt, som alltid når det skjedde noe spesielt, og om kvelden ble det dans på tunet til langt på natt.

Alidas blinde bror Martin hadde fele. På den kunne han spille alt fra salmer og brudemarsjer til dansemusikk. Pappa hadde som alltid «musikken» – det vil si det store knappetrekkspillet – med seg, og de spilte med begeistring akkurat det folk ønsket seg.

Emissærer på gårdsbesøk

Ellers var det ofte sang og musikk og en svingom på det store kjøkkenet i helgene etter florstid. Det forhindret ikke at mange av de samme menneskene tok den røde kirkebussen til gamlekirken i Vikøy påfølgende søndag. Det var langt til kirken, men nede ved hovedveien lå bedehuset. Der fikk jeg bli med ganske ofte. Mitt første inntrykk derfra var at de sa punktum etter hver setning i skriflesningen. Og så var det ikke prest, men emissær.

Sistnevnte kom på gårdsbesøk i forskjellige utgaver – men alltid milde, alvorlige menn. Da var det litt lengre seanser ved bordet, for med en «fagperson» i huset, var det han som ba for maten. Ellers klarte det seg med at Alida «knepte i hop», det vil si foldet hendene.

Jeg husker bare én av emissærene. Han sov på det grønne rommet på «lemmen» – vegg i vegg med «Blåkammerset»,

der min kusine og jeg huserte. Om kvelden pleide han å be lenge og lydelig mens han holdt på med aftentoalettet, og vi kusinene – som er utstyrt med en til tider ganske plagsom humoristisk sans – trodde vi skulle dø der i dynene våre i forsøket på å være lydløse.

Litt om maten

Til kvelds etter florstid spiste vi ofte bygg- eller havregrøt med surmelk til. Og så vanket det av og til noen nydelige, små spekesild – som vi rensket med fingrene – og poteter. Den silden tror jeg de må ha laget selv, for jeg har aldri fått noen like gode senere – og jeg har alltid vært en glad silde-spiser.

En spesialitet var «vallandsteik». Det var røykekjøtt og ditto fleskebiter i en hvit saus, pluss poteter. En annen favoritt var knote (raspeballer) med røykekjøtt – som kunne vært julens pinnekjøtt, bare skåret i små rektangler med to-tre pinner i hver bit.

Det går ikke an å snakke mat i Hardanger uten å nevne dravle. Det er nesten helseskadelig godt for oss som liker det, og direkte avskyelig for andre. Det er altså fersk melk som – hvis man har tid – kan kokes så lenge at den blir rødlig (rauddravle) og tilsettes løype så den brister. Man kan også tilsette reinlav. Da heter det «måsadravle» og er om mulig enda bedre! Det finnes også en korttidsvariant, men da blir den ikke rød eller så intens i smaken.

Duften av nystekte brød fra ovnen i den sorte vedkomfyren

var også forjettende, skjønt mindre eksotisk. Ved siden av på vedkassen satt Vetle-Ola som en tilfreds Askeladd og koste seg med å fortelle historier og småerte oss ungene. Det var mye humor og latter på Steine.

Et tidlig minne

Jeg har nesten bare gode minner fra Steine, og to forferdelige. Det første var en vårdag da jeg skulle mate kyllingene i nettingburet. Jeg løftet karmen litt for å skyve inn vannskålen. Da jeg slapp karmen tilbake, hadde et lite gult nøste stukket hodet under. Jeg ser fremdeles for meg de tynne benene som spreller vilt – før de blir helt stille.

Paniske hyl fikk de voksne til åstedet – det ble trøstet og klemmt, og de sa at det gikk så fort at kyllingen helt sikkert ikke hadde hatt det vondt. Det andre minnet skal jeg ikke beskrive. Det var også et slags uhell, for de pleide å holde oss ungene inne på slaktedagen – der det verste foregikk nedenfor floren og «vetlehuset».

Når vi først åpner minnedørene kommer det også mye koselig frem, som da pappa lånte Øykjen og kjerre for å få flyttet noen lass med jord hjemme på Eidsvågneset. Dette var før de lange tunellenes tid, så de reiste gamleveien ytterst mot Tokagjelet.

Pappa installerte seg med et par høysekker, og startet en sen kveld. Vi hadde hverken bil eller kjørevei, bare hest kunne

komme ned til løypestrengen til huset. Kanskje noen rystet på hodet over denne forrykte byfyren, men det gikk bra.

Han returnerte på samme måte. De kom vel frem utpå dagen, selv om han innrømmet å ha duppet av noen ganger i nattens løp. Det er ikke sikkert det hadde gått så bra i 2020. Og Øykjen hadde neppe fått så mange godbiter og ditto ord som da han var kløvhest i byen.

Det lykkelige selet

Vi hadde mange trivelige dager fra selet eller seteren på Kvamskogen. Dit dro de med dyrene hver sommer, en deilig tid for både to og firbente. Der satt så mye godt i de gamle grå tømmerveggene.

Ofte hadde de hyret budeie i uken, og brukte helgene som en slags ferie fra hverdagen i dalen. Da kunne det være et yrende liv der: både dalinger og hyttefolk fra byen, som kom på selet for å kjøpe melk og få seg en prat. Alida serverte ofte rømmegrøt og kaffe, og folk satt rundt i haugene og koste seg i en atmosfære av fred og fordragelighet, og et fellesskap man gjerne vil bære med seg.

Det var i det hele tatt mangfold og en toleranse for «annerledeshet» som ikke var så vanlig. Selv om jeg visst ikke riktig fattet det før jeg ble voksen, så har disse varme og vidsynte vennene fra min barndoms dal lært meg så mye – og gjort meg til et rikere menneske.

www.eidsvaagauto.no – Følg oss på Facebook

EIDSVÅG AUTO AS

Aut. bilverksted • Karrosseri
Lakkeringsverksted
Eidsvågbakken 21 - 5105 Eidsvåg

M-CA
CAR SERVICE
GODKJENT
VERKSTED

Tlf. 55 25 10 20

Kjøkken • Bad • Garderobe

Salhusveien 55, 5131 Nyborg
Tlf. 55 53 98 40
www.jcinterior.no

LENE BJERRE DESIGN

Besøk en av Norges største shop in shop

Åsane Senter • Sletten Senter

Alltid en anledning!

TOPPE BLOMSTER
- fra hjerte til hjerte

www.toppeblomster.no Tlf: 55 18 03 00

ADVOKATGRUPPEN BERGEN

- Arv/gaver • Familie • Ektepakter • Samliv
- Kontrakter • Kjøp/salg • Trafikk- og transportrett.

15 prosent rabatt til nye klienter fra Arna, Åsane og Osterøy! Hjemmebesøk mulig.

Sandviksbodene 1H-Slaktehuset, 5035 Bergen • Telefon: 920 41950
E-post: bernhard.hauge@agbergen.no • www.agbergen.no

Herlige ullklær til hele familien får du på **Janus Kultursenter**, Espeland eller på nett: www.janus.no

JANUS
since 1895

Rolf's Matbu og Selskapsservice

EIDSVÅG I ÅSANE • 29 ÅRS ERFARING

Vi leverer eller du henter!

VI LAGER MAT TIL:

- Konfirmasjon
- Dåp
- Runde dager
- Kurs
- Minnestunder

Eidsvågveien 150 • 5105 Eidsvåg i Åsane
Tlf: 901 58 960 • post@rolfsmatbu.no
www.rolfsmatbu.no

Advokatfirmaet

Sigrun Pedersen M.N.A.

Arv/gaver
Barnerett
Familierett
– sambo/ekteskap
Samlivsbrudd
Kjøp/salg fast eiendom
– bolig/hytte

Littleåsv. 49, 5132 Nyborg.
Inng. C, 3. etg. (Bergen Kontorhotell)

Tlf.: 55 18 86 00/Skype
advokat.sigrun.pedersen@hotmail.com

Skaperverket er truet

Som kristne vet vi at Gud, den allmektige, har skapt himmel og jord. Det er så stort og ufattelig at det tar pusten fra oss. Men like sikkert og visst som at Gud er skaperen, så har Han satt mennesket som forvalter over sitt skaperverk til Hans navns pris og ære, og til menneskets og våre medskapningers ve og vel.

TEKST: TOR D HANSON

forhold de to bøkene som vi nå kort skal presentere, handler.

Den første boken, «Verden på vippepunktet – hvor ille kan det bli?», er skrevet av professor i biologi ved universitetet i Oslo, Dag O. Hessen. Han har skrevet flere populærvitenskapelige bøker, og er en ypperlig skribent som har vunnet priser for sine bidrag til kunnskapsformidling. Hessen skriver ut fra et materialistisk-evolusjonistisk perspektiv, og er åpen med at han ikke er ute etter å tilfredsstille menneskers metafysiske behov.

Hessen påpeker at menneskene i industriell tid har hatt en enorm innvirkning på miljøet på jordkloden. Påvirkningen er så sterk at vi står midt i en skaperprosess av en ny tidsalder: menneskehetens geologiske periode – antropocen, som fagfolkene kaller det.

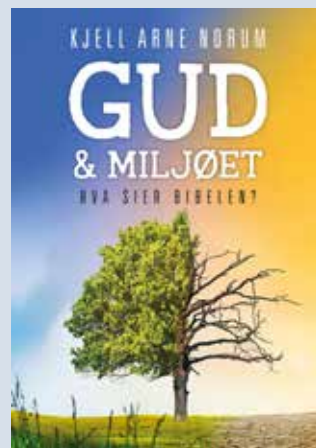
Tre faktorer spiller inn:

1. Vi er i ferd med, gjennom bruk av fossilt brensel, å fordoble atmosfærens CO₂-konsentrasjon i forhold til førindustrielt nivå. I løpet av få tiår er vi der. Konsentrasjonen av andre klimagasser som metan og lystgass er også i sterk vekst.
2. Menneskelig aktivitet er medvirkende årsak til vesentlig reduksjon av bestandsantallet i en lang rekke arter av høyestående organismer.

Så kan vi sakens spørre: Hvor godt har vi lyktes med dette? På et punkt kan vi si at vi har lyktes svært godt. I forvalteroppdraget ligger også at vi skal bli mange og fylle jorden. Menneskets «fotavtrykk» på kloden er nå så kraftig og sterkt at det er i ferd med å skape en varig endring til det verre av livsvilkårene for alt som lever, hevder mange. Det er om slike

3. Verdens folketall fortsetter å stige. Befolkningene urbaniseres og får økende materielle krav og forventninger.

Hessen gjør oppmerksom på at slike endringer kan føre til irreversible vippepunkt hvor naturen ikke kan bringes tilbake til tidligere likevekt. Men han vil ikke være noen dommedagsprofet. Han skriver: «Jeg mener oppriktig at situasjonen er nokså mørk, selv om det ikke er slik at verden vil «kollapse». Jeg tror samtidig det ikke er noe galt å bli litt skremt av den situasjonen vi står overfor». Boken bør absolutt leses av alle som er opptatt av miljø- og ressursituasjonen i verden og, ikke minst, av framtiden for de kommende slekter.

salmeskattene til dagens aktuelle natur-, miljø- og ressursproblemer.

Den andre boken vi vil trekke fram, er «Gud & miljøet – hva sier Bibelen?» skrevet av pensjonert sokneprest Kjell Arne Norum. Gjennom boken aktualiserer han klima- og miljøspørsmål for den kristne lezerskare. Ved bruk av bibeltekster, salmevers og dikt viser forfatteren at det er mange tilknytningspunkt i Bibelen og

Boken kan inspirere oss til å ta bedre vare på kloden vår slik at jorden blir levelig og naturen en kilde til glede for de kommende generasjoner. Bibelens formidling om skaperverket er en kilde til inspirasjon og et positivt syn på menneskeverdet. Dette påvirker holdningene våre, og kan gi sterk motivasjon til handling.

Boken er absolutt å betrakte som en «oppbyggelsesbok». Bak i boken finnes det en studie- og samtaleplan. Boken egner seg altså ypperlig til bruk i bibel- og samtalegrupper i menighetene.

Hva skjer med bedehusene?

I musikkteaterverket «Bedehus» får publikum fragmenter av minner, smaker og framtidshåp. Er dørene åpne nok til å slippe framtiden inn?

TEKST: MAGNE FONN HAFSKOR

Under Bergen kirkeautunnale blir det i år fremført en spesiell og annerledes arbeidsvisning av det nye musikkteaterverket «Bedehus».

– Det foregår nå en dekonstruksjon av alt bedehusene har huset i nesten 200 år, forklarer forklarer Sigrun Jørdre, sangpedagog ved Bergen kulturskole og sopran i Tabula Rasa-ensemblet.

– Bedehuset var samlingsstedet for alle for ikke mer enn 40-50 år siden. Nå blir de løe og skatehall, eller bare hus. Dør bedehuset da?

«Bedehus» er et samarbeid mellom vokalensemblet Tabula Rasa, pianist og komponist Else Olsen Storesund (også kjent som Else Olsen S.), Ingrid Askvik (regi) og Silje Sandodden Kise (scenografi). De har sammen arbeidet med å forme et verk basert på bedehuskulturen, ut fra et samtidsmusikalsk perspektiv.

Askvik har i samarbeid med Kise jobbet med den sceniske utformingen underveis i prosessen og fram mot forestillingen. De har tatt verket ut av de rene musikalske rammene og formet «Bedehus» til en opplevelse hvor publikum er både innenfor og utenfor – både betraktende og deltakende.

Vokalensemblet Tabula Rasa (facebook.com/ensemble-tabularasa) består av sangerne Sigrun Jørdre, Rikke Lina Sorell Matthiesen, Elise Varne, Zsuzsa Zseni, Tord Kalvenes og Arild Rohde – alle bosatt i Bergen og omegn. De ble startet i 2017 av komponist og sanger Tord Kalvenes, og holdt debutkonsert på Bergen kirkeautunnale samme år. Siden mai 2019 er Arild Rohde musikalsk leder.

MUSIKKVERK OM BEDEHUS: «Bedehus» er tenkt som en opplevelse hvor publikum er både innenfor og utenfor – både betraktende og deltakende. (Foto: Tabula Rasa)

Formålet med ensemblet er å fremme ny klassisk vokal-musikk, med fokus på norske komponister. Ensemblet skiller seg ut gjennom å jobbe med improvisasjon og teatre virkemidler for å skape overraskende og helhetlige konserter og forestillinger.

– Vi ønsker å nå frem med ny musikk til mennesker som ikke kjenner formen så godt fra før, sier Jørdre.
– Musikalsk søker vi en balanse mellom musikk vi tenker er gjenkjennelig og tilgjengelig for publikum, og musikk som er utfordrende og overraskende.

Dette gjenspeiles også i ensemblets navn. Det filosofiske uttrykket «tabula rasa» (latin: «ren tavle») kan spores like tilbake til Aristoteles, og handler om at mennesker er født uten noe medfødt eller innebygget mentalt innhold. «Å gjøre tabula rasa» er på norsk også delvis sammenfallende med begrepet «å gjøre rent bord».

Else Olsen Storesund (1978-) er en norsk pianist og komponist, også kjent som Else Olsen S. Hun har spesialisert seg på preparert piano, blant annet gjennom studier med Christian Wolff (1934-) og Pauline Oliveros (1932-2016). Profesjonelt spiller hun utelukkende samtidsmusikk.

«Bedehus» for Tabula Rasa og preparert bedehuspiano. Arbeidsvisning (verket skal ferdigstilles for turné i 2021) på Bergen kirkeautunnale. Nykirken menighetshus (Frederikbergsgaten 4) 25. september kl. 19.00. Billetter: autunnale.no. Av smittevern hensyn er det i år kun forhåndssalg.

ÅPEN FORM: Else Olsen Storesunds spesialitet er verk hvor grensene mellom utøver, komponist og publikum er nokså utydelige. (Foto: Tonje Li)

Fakta

Bergen kirkeautunnale

- Festival for kirkemusikk etablert i 2012.
- Arrangeres årlig over fem dager i slutten av september.
- I festivalen møtes både tradisjonell og nyskapende kirkekunst, med varierte kulturuttrykk av høy kvalitet, for et publikum i alle aldre.
- Bergen kirkeautunnale forvalter og viderefører den kirkemusikalske arven, samtidig som den initierer og løfter frem innovative prosjekter og nye uttrykk i flere sjangre.
- Tilhører Bergen domkirke menighet.
- Autunnalens arbeidsutvalg består av: Domkantor Kjetil Almanning, leder Erling Dahl jr., Hans Knut Sveen, Grete Line Simonsen, domkantor Sigurd Melvær Øgaard og produsent Siv Mannsåker.

Mer informasjon: autunnale.no

Kirken trenger deg

I kirkene våre har vi stadig bruk for nye frivillige «puslebiter». Noen ganger til helt nye puslespill-deler, andre ganger som erstatning for de gamle, slitte bitene, de som har vært i bruk lenge.

AV BENTE LILL MADSEN,
FRIVILLIGHETSKOORDINATOR I ÅSANE MENIGHET

KIRKEN TRENGER FLERE FRIVILLIGE: Jeg skulle ønske at flere av dere «der ute» turde å komme innom oss og tilby deres tjeneste. Kanskje er du akkurat den biten vi har vært på jakt etter lenge? (Illustrasjonsfoto: Den norske kirke)

«Et puslespill, et puslespill, det kan du pusle på når du vil.
Et puslespill, et puslespill, det blir til slutt et bilde» sang
Vidar Lønn-Arnesen på TV i min barndom.

Av og til føles det som om min jobb er et kjempestort puslespill. Jeg har ganske mange biter som skal på plass, og noen ganger virker det som om det er for mange av dem. Andre ganger håper jeg det omsider er den rette biten jeg har funnet, og så passer den likevel ikke helt. Eller jeg er sikker på at den biten passer best et sted, og så hører den egentlig til et annet sted i bildet. Litt for ofte mangler det regelrett en bit, og kanskje det viser seg å være en viktig bit. Det er da jeg får en utfordring. Hvordan og hvor kan jeg, eller andre i staben, finne denne biten?

De fleste av oss vet nok noenlunde hva vi er gode på. Noen liker å møte eller prate med mennesker i forbiarten, andre liker å jobbe med tall. En liker å gå turer, en annen vil helst sitte i sofaen og drive med håndarbeid. En er teknisk anlagt, en annen god til å lese tekster høyt, mens en tredje liker å være til hjelp for andre. For noen er det det barnlige som trekker, mens andre foretrekker den dype samtalen med erfarne voksne.

I kirkene våre har vi stadig bruk for nye «puslebiter». Noen ganger til helt nye puslespill-deler, andre ganger som erstatning for de gamle, slitte bitene, de som har vært i bruk lenge.

Heldigvis kan jeg avsløre at det innimellom høres små jubelutbrudd i kontorgangen over at en ny frivillig er på plass. Jeg skulle likevel ønske at flere av dere «der ute» turde å komme innom oss og tilby deres tjeneste. Kanskje er du akkurat den biten vi har vært på jakt etter lenge?

Kjære leser!

Bladet du nå holder i er et resultat av innsatsen fra mange frivillige fingre. Likevel er det en del kostnader med produksjonen av hvert blad.

Stor takk til alle dere som har bidratt økonomisk til bladet, dette er med på å gjøre det mulig å utgi bladet. Vi er frimodige nok til å vedlegge en giro i dette bladet i håp om mulig bidrag til fortsatt utgivelse.

Det er mulig å få skattefradrag på gaver der totalt årsbeløp overstiger kr 500.

På forhånd takk til de som finner anledning!

Vennlig hilsen Bjørn Otto Aarheim,
styreleder for menighetsbladene i Åsane prosti

Thunestvedt

Din lokale elektriker for små og store oppdrag

Osterøy 56 19 39 00 | Arna 55 39 19 00 | inst@thunestvedt.no

thunestvedt.no

REMA 1000

5282 Lonevåg | 56 39 22 30

YX Osterøy Servicesenter
5281 Valestrandsfossen
56 39 41 86
Mob. 902 96 665

Revheim Gravferdshjelp ANS

Står til teneste og ordner alt
det praktiske ved dødsfall.
Kjem gjerne heim for samtale.

Sissel Revheim & Karin Revheim
Tlf: 481 37 815/992 97 112
Epost: revheim@grhjelp.no

Smittevernvegleiar for kyrkja

SMITTEVERN I KYRKJENE: Det skal vere gode rutiner for handhygiene og reinhald. (Illustrasjonsfoto: Magne Fonn Hafskor)

Gjenopning av kyrkjer og gjennomføring av gudstenester og kyrkjelege handlingar kan skje under følgjande forutsetningar:

- Maksimalt 200 personar (i tillegg til medvirkande) til stades.
- Minimum éin meter mellom kvar person (gjeld ikkje personar i same husstand).
- Minst mogleg felles bruk og berøring av inventar og utstyr.
- Sjuke personar skal ikkje delta eller vere til stades ved gudstenester og kyrkjelege handlingar.
- Det skal vere gode rutiner for handhygiene og reinhald.
- Det skal først oversikt (navn og mobilnummer) over kven som er til stades, slik at kyrkja kan bidra ved eventuell smitteoppsporing.
- Meir informasjon/oppdatert smittevernvegleiar: kirken.no/korona

150-årsjubileum for Gjerstad kyrkje

TREKYRKJE FRÅ 1870: Gjerstad kyrkje er ei langkyrkje bygd i tre i 1870. Byggmeister for kyrkja var Ole Vangberg, som baserte teikningane på grannekyrkja Bruvik kyrkje som han òg hadde vore byggmeister for. (Foto: Svein Harkestad)

I år fyller Gjerstad kyrkje 150 år. Ho vart reist i 1870, og på allehelgensdag same året vart kyrkja vigsla og teken i bruk. .

AV ØYVIND VEVLE

Ein åsrygg mellom Skistad og Revheim heiter Møsåsen. Det er ting som tyder på at denne staden kan ha vore ein samlingsstad for å halda gudsteneste (messe) før det vart bygd kyrkje på Gjerstad. Ein av prestane ved Hamre kyrkje kan ha kome dit og halde gudsteneste ein gong iblant i sommarhalvåret. Dette kan ha gått føre seg i eit hundreår eller vel så det før bøndene i Gjerstad-sokna samla seg om å få bygd ei kyrkje.

Kyrkjestad i 800 år

Sogegranskarane reknar med at den fyrste kyrkja på Gjerstad vart bygd i byrjinga av 1200-talet. Det tidlegaste ein finn Gjerstad-kyrkja nemnd i kjeldene er 1329. Mellomalderkyrkja var her truleg ei stavkyrkje som vart avløyst av ei lafta kyrkje i 1622. 1600-talskyrkja stod til den noverande kyrkja skulle byggjast.

Noko av inventaret frå den gamle stavkyrkja finst enno, mellom anna ein døypefont i kleberstein og nokre dører til kyrkjebenker som no er på Bergen museum. Gruppa som de no kan sjå over korbogen i kyrkja, Jesus på krossen med ein kvinnefigur på kvar side, er frå denne kyrkja (1300-talet). Inntekta til kyrkja kom frå jordeigedomar og bønder i sokna. Dei gamle stavkyrkjene med tretak var utsette for ver og væte, og når vedlikehaldet stundom vart forsømt, kom dei i forfall. Frå først av var det vanlegvis ikkje benker i ei stavkyrkje, så etter at dei kom inn, vart nok kyrkja etter kvart for lita til å romma folket i den vide sokna.

Omkring år 1600 vart det innskjerpa frå kongen i København at lensmannen på Bergenhus len måtte sjå til at kyrkjene vart haldne vedlike og at nye vart bygde. Det førte til at det vart bygd mange nye kyrkjer i heile Nordhordland. No var bygge-måten forandra, og det vart reist ei tømmerkyrkje i 1622.

Etter det me kjenner til, var kyrkja temmeleg lik den som står på Hamre i dag. Ho var og bygd på same tid og truleg av same byggmeisteren, Johannes Ellingsønn Revheim. Kyrkja vart bygd på same staden som den gamle stavkyrkja stod, og folk måtte kunna samlast til gudsteneste i byggeperioden. Difor vart tømmerkyrkja bygd over den gamle stavkyrkja. Når så den nye kyrkja var ferdig bygd, vart stavkyrkja riven og boren ut.

Det var ikkje offentlege tilskot å få til kyrkjebygg på 1600-talet, så bøndene måtte hjelpast åt med materialar, arbeid og økonomi. Men det var god skog i bygde-allmenninga ved Storevatnet, og arbeidshjelp var det nok av. Bøndene hogg tømmer, køyrde det fram, kløyvde det opp til plankar og bord og samla seg om byggeprosjektet. Etter eit par år stod den nye kyrkja ferdig, tjørebreidd, høgrest og fin.

Ein del av bygdefolket fann att stolestadene sine frå den gamle stavkyrkja, sidan tømmerkyrkja vart bygd ut over den gamle, og golvet og stolestadene frå den gamle fylgde med. Rett innanfor døra stod døypefonten, for borna skulle døypast før dei vart borne heilt inn i kyrkja. Seinare vart dette forandra, og ein engel som hang i ei tynn stong ned frå taket, held eit tinnfat som vart brukt til døypefont. Fremst i koret var altertavla med Moses og Aron på kvar side.

OMBYGD PÅ 50-TALET: Mykje av inventaret i dagens kyrkje er teikna av arkitekt Ole Døsen Landmark (1885-1970), som stod for ombygginga i 1956-1957. (Foto: Osterøy kyrkje)

Kyrkja som «handelsvare» i 144 år

I 1724 selde kong Fredrik 4. (urettmessig) mange av kyrkjene i landet for å få pengar til krigsskuld og lån. Gjerstad kyrkje hadde ulike eigarar fram gjennom hundreåret. Sorenskrivar Garmann i Mjelddalen var ei tid eigar av kyrkja. Sonen hans selde ho i 1801 til nokre bønder i Gjerstad sokn. Dei var dei siste private eigarane av kyrkja. Ho vart skøyt tilbake til sokna i 1868 etter å ha vore «handelsvare» i 144 år.

Eit klenodium for ettertida kom inn i kyrkja i 1851. Det var glaslysekruna som heng fremst i kyrkja. Før ho kom til Gjerstad hang ho i storstova til Garmann-slekta i Mjelddalen. Lysekruna er laga på øya Murano like utanfor Venezia. Slike glaslysekruner var svært populære blant rikfolk på 1700-talet, og ho er truleg laga ein gong i 1770-åra. Men motane skifta før òg, så lysekruna vart gjeven til Gjerstad kyrkje. Ho var litt øydelagd ei tid, men i 1981 tok Kristoffer Foldøy på Hamre dei skadde delane med seg til Italia, og fann fram til dei verkstadane som hadde teke vare på den gamle glasblåsarkunsten, så me fekk lagd nye delar.

Ved ein visitas i 1868 fann prosten ut at kyrkja var for lita, og bad om at det vart bygd ny. I mars 1869 vart det bestemt å byggja ny kyrkje, og ho skulle byggjast i den stilen som då var vanleg: Ei høgrest kvit kyrkje. Det vart vald ei byggjenemnd, og ho arbeidde raskt. For å spara pengar vart det søkt om å få riva ned gamlekyrkja og bruka det som var råd av dei gamle materialane i den nye.

Omfattande restaurering på 50-talet

2. påskedag 1870 var siste gudstenesta i den gamle tjørebreidde tømmerkyrkja frå 1622, og det vart full fart i arbeidet med å få reist ei ny. I boka «Soga om Gjerstadkyrkja» er det levande skildra korleis dei reiv ned gamlekyrkja og selde på auksjon til høgstbydande alt av inventaret som ikkje kunne nyttast i nyekyrkja. Den nye kyrkja vart reist, og allehelgensdag i november same året vart ho vigsla og teken i bruk. Ho hadde kosta 29.008 kroner. I dette året vert ho 150 år.

Men åra gjekk, og det vart sett på ein del manglar ved kyrkja som ein ynskte å retta opp i. I 1938 vart nokre tankar for restaurering og vøling lagde fram for soknemøtet. Men denne saka gjekk mykje tregare enn då dei bygde ny kyrkje i 1870. Krigen 1940-1945 skipla planane for ei tid.

Fyrst i 1956 vart eit omfattande restaureringsarbeid sett i gong. Døra på venstre langsida, «Litla-Stordør», vart attbygd. Vedomnane vart fjerna og erstatta med elektriske. Nye rektangulære vindauger kom i staden for dei gamle med spiss avslutning oppe. Det vart bygd to nye sakristi, eit prestesakristi på høgre sida og eit barnesakristi på venstre. Så vart korbogen utvida, og kyrkja vart nymåla innvendig og utvendig, og me fekk nye kyrkjebenker. På grunn av rote-skarar vart det òg bygd nytt tårn. Med det fekk kyrkja den utsjånaden som ho har i dag.

I «Soga om Gjerstadkyrkja», som kom ut første gongen i 1932, har Johannes E. Rongved eit dikt som gjev uttrykk for kjenslene mange har til kyrkja vår. Me skal ta med første verset: «Høgreist vår kjære kyrkje stend / vent på den innvigde valen / Midt i den gilde Gjerstad grend / skodande vidt over dalen / Kallar med klokkeklang frå tårn / moderleg sine sokneborn / hit til den høgkvelvde salen» (etter «Soga om Gjerstadkyrkja» av Johs. Litleskare, ny oppdatert og utvida utgåve, 1988).

Takk til Baard Eikaas

Etter sju år på orgelkrakkane på Osterøy reiser vår dyktige kantor Baard Eikaas til Hamar og går inn i eit heilt anna yrke.

TEKST OG FOTO: EDVIN BRATLI

Som det blei sagt på avslutninga med dei tilsette, så bytar han ut boka om Guds ord med lovbooka. I delar av dei åra han har vore på Osterøy har han studert juss. Før sommaren tok han avsluttande eksamen, og 1. september starta han som advokat-fullmektig på Hamar.

For kyrkjene på Osterøy blir dette eit tap. Vi har mista ein fantastisk medarbeidar, som vi vil sakne. Baard har hatt Bruvik, Gjerstad og Haus kyrkjer som sine faste.

Dessutan har han spelt i gravferder og vigslar rundt i alle kyrkjene. Saman med tidlegare organist Per Inge Hove og Trent Bruner har han halde kyrkjekonsertar og henta inn mange flotte musikarar til både gudstenester og konsertar gjennom åra.

Med sin lune humor og rolege framferd har han vore ein høgt elska medarbeidar og kollega. Det siste året har han òg vore medlem av Gjerstad sokneråd. Vi ønskjer Baard Eikaas lukke til vidare, i ny jobb. Kanskje dukkar han opp som vikarorganist i ei kyrkje i Hamar òg?

DEN NORSKE KYRKJA

Osterøy

20. september

16. s. i treeiningstida. Mark. 7, 31-37

Gjerstad kyrkje kl. 11.00. Høgmesse. Jan Kåre Jakobsen. Dåp og nattverd. Presentasjon av nye konfirmanter.

Bruvik kyrkje kl. 11.00. Konfirmasjonsgudsteneste. Stein Hugo Fykse og Mia Etokebe.

27. september

17. s. i treeiningstida. Joh 11, 17-29 og 30-46

Hosanger kyrkje kl. 11.00. Høgmesse. Jan Kåre Jakobsen. Dåp og nattverd. Presentasjon av nye konfirmanter.

Bruvik kyrkje kl. 11.00. Familiegudsteneste. Stein Hugo Fykse. Dåp og nattverd. Presentasjon av nye konfirmanter. Utdeling av 4-årsbok.

Haus kyrkje kl. 13.00. Høgmesse. Jan Kåre Jakobsen. Dåp og nattverd.

4. oktober

18. s. i treeiningstida. Matt 8, 14-17

Hamre kyrkje kl. 11.00. Høgmesse. Jan Kåre Jakobsen. Dåp og nattverd. Presentasjon av nye konfirmanter.

Gjerstad kyrkje kl. 17.00. Gudsteneste. Jan Kåre Jakobsen. Dåp og nattverd. Presentasjon av nye konfirmanter.

11. oktober

19. s. i treeiningstida. Matt 5, 20-26

Bruvik kyrkje kl. 11.00. Høgmesse. Stein Hugo Fykse. Dåp og nattverd.

18. oktober

20. s. i treeiningstida. Joh 11, 1-5

Gjerstad kyrkje kl. 11.00. Familiegudsteneste. Stein Hugo Fykse. Dåp og nattverd. Utdeling av 4-årsbok

Haus kyrkje kl. 16.00. Familiegudsteneste. Stein Hugo Fykse. Dåp. Presentasjon av nye konfirmanter. Utdeling av 4-årsbok.

25. oktober

Bots- og bønndag. Luk 13, 22-30

Hosanger kyrkje kl. 11.00. Familiegudsteneste. Jan Kåre Jakobsen. Dåp og nattverd. Utdeling av 4-årsbok.

Hamre kyrkje kl. 16.00. Familiegudsteneste. Jan Kåre Jakobsen. Dåp og nattverd. Utdeling av 4-årsbok.

1. november

Allehelgensdag. Matt 5, 1-12

Haus kyrkje kl. 11.00. Minnegudsteneste. Stein Hugo Fykse.

Hosanger kyrkje kl. 11.00. Minnegudsteneste. Jan Kåre Jakobsen.

Gjerstad kyrkje kl. 16.00. Minnegudsteneste. Stein Hugo Fykse.

Hamre kyrkje kl. 16.00. Minnegudsteneste. Jan Kåre Jakobsen.

8. november

23. s. i treeiningstida. Mark 10, 28-31

Bruvik kyrkje kl. 11.00. Høgmesse. Stein Hugo Fykse. Dåp og nattverd.

15. november

24. s. i treeiningstida. Joh 6, 63-69

Gjerstad kyrkje kl. 11.00. Familiegudsteneste. Stein Hugo Fykse. Dåp og nattverd. Lys vaken.

22. november

Doms søndag / Kristi Kongedag. Matt 25, 31-46

Gjerstad kyrkje kl. 11.00. Høgmesse. 150-årsjubileum. Stein Hugo Fykse, Jan Kåre Jakobsen, tidl. Biskop Ole D. Hagesæther, prost Øystein Skaug. Musikalske innslag ved Cathrine Snipsøy, Vibeke Midttun og Firklang. Jubileumsfest på Grønskaret etter gudstenesta.

29. november

1.s. i advent. Luk 4, 16-22a

Hamre kyrkje kl. 11.00. Familiegudsteneste. Jan Kåre Jakobsen. Dåp. Lys vaken.

Haus kyrkje kl. 11.00. Familiegudsteneste. Stein Hugo Fykse. Dåp. Lys vaken.

SLEKTERS GANG

Døpte:

Bruvik

21.06 Emma Bruvik-Johansen
21.06 Ivan Emili Blix-Lund

Gjerstad

21.06 Joakim Eide Lien
05.07 Oda Lorene Einarsen
30.08 Kristine Kollvangsnes Iversen
30.08 Markus Vevle Nøtsund

Hamre

28.06 Ian Vedå-Hummelsund
28.06 Marie Prestegård Kalsås
28.06 Alma Oliva Risøy Mjelstad
02.08 Ella Neu Forthun
02.08 Nicolai Eide Bødvarsson
23.08 Erik Cortes Mjelstad
23.08 Nikolina Hopland Håland
23.08 Ida Elise Nilsen Atterås
06.09 Aksel Reigstad

Hosanger

26.07 Bjørne Mjelde Andersson
26.07 Elena Olsen Solberg
26.07 Phillip Millen

Vigde:

Haus

25.07 Ingvild Johanne Tyssebotn og Daniel Rolland
15.08 Eline Askeland Mjelstad og Sivert Rosberg

Gravlagte:

Bruvik

07.08 Gerd Berit Høylo (f.1928)

Haus

12.06 Alfild Solberg (f.1948)
26.06 Magne Wågenes (f.1944) (bisetting)
21.06 Laila Moxness Mjelde (f.1930)
07.08 Hjørdis Mostrøm (f.1934) (bisetting)
27.08 Jenny Mjelde (f.1928) (bisetting)
04.08 Leiv Mjelde (f.1934)

Gjerstad

19.06 Magny Oddveig Tyssebotn (f.1949)
23.06 Arne Stordal (f.1953)
30.06 Magne Skistad (f.1952)
28.07 Inger Kvifte (f.1965)
31.07 Annlaug Kristine Hauge (f.1927)

Hamre

10.07 Johannes Loftås (f.1924)
04.08 Helge Horsås (f.1949)
21.08 Herborg Kåstad (f.1928)
01.09 Bjarne Angelskår (f.1943)

Hosanger

24.07 Aslaug Hagebø (f.1922)
11.08 Kåre Røslund (f.1926)
25.08 Arnold Oddvar Birkeland (f.1944)

Velkommen til festgudsteneste

- Det blir festgudsteneste i Gjerstad kyrkje 22. november kl. 11.00. Etter gudstenesta blir det samvær med middag på Grønskaret. Me tek sjølv-sagt omsyn til dei smittevernreglane som måtte gjelda når så langt lid.
- Biskop emeritus Ole D. Hagesæther vert talar for dagen.
- Konserten med Garness 23. oktober er diverre avlyst på grunn av faren for koronasmitte.

Bunad og stakkastovo as

*Ny bunad
Omson
Alt av tilbehør*

Ring for avtale 56191800

Hodlebrautsvegen 18, Osterøy næringspark, 5281 Valestrandsfossen
www.bunadogstakkastovo.no